

PRIMERS RELLEUS

Antoni Puigverd > TEXT // Àngel del Pozo > IL·LUSTRACIÓ

Gossos dels Àngels

Va ser un vespre que estava trist. Trist i excitat alhora. L'home va sortir del pis com si s'ofegués. Sense paciència d'esperar l'ascensor, les cames de setanta anys li van trontollar per l'escala. Ja al carrer, va mirar desconcertat d'un cantó a l'altre. No sabia on anar. Va començar a caminar d'esma. Va passar per davant d'un bar on a vegades prenia un descafeïnat, però li va fer angúnia pensar en la noia de la barra, una noia pigallada, que sempre tenia èczemes a la cara i portava els texans molt arrapats. Ella sempre li deia una frase amable, que ell contestava, lògicament, de bon humor. No va entrar. No hauria sabut seguir-li la broma i no volia provocar-li pietat. Una vegada li havia dit que volia ser infermera i no pas servir descafeïnats. Va arribar a un parc. Les tifarades dels gossos de ciutat el van molestar, com sempre. I els papers i els plàstics abandonats damunt la gespa. Va contemplar els arbres urbans, obligats a créixer, com ell, enmig dels fums, sense poder respirar. Va passar per davant d'un petit estany artificial, envoltat de pal-

meres. Hi havia uns pobres moros asseguts en un banc, a l'ombra de les palmes. Miraven l'aigua, quieta com un llençol de seda, i ell va suposar que pensaven en un oasi del desert perdut. Havien anat a parar en una ciutat estranya, plena de cotxes, prop d'una estació de trens que portaven a ciutats tan o més estranyes. Per primera vegada se'ls va mirar com si fossin parents. Si els moros enyoraven el seu país perdut, ell també s'enyorava. S'enyorava dels bons temps, que de tota manera no havien estat pas tan bons. No hauria sabut explicar de què s'enyorava. Ja era pràcticament fosc. El cel anava prenent el color dels pantalons de la noia del bar. Va travessar un parell d'avingudes. Sense adonar-se'n, va anar a parar als afores de Girona. Caminant pel marge de la carretera, enlluernat pels cotxes que passaven i pitaven, va arribar fins a l'Onyar. Caminava, caminava. Tot de cop, ja era camí dels Àngels. Havia deixat els cotxes enrere. La variant, de nit, era tancada per obres. Carretera amunt, era tot tan silenciós que va comen-

ANTONI PUIGVERD [La Bisbal d'Empordà, 1954. Escriptor]
 ÀNGEL DEL POZO [València, 1951. Dissenyador gràfic i il·lustrador]

çar a sentir-se la respiració. Curiosament, malgrat l'esforç, ja no s'ofegava. El soroll de Girona, cada vegada més opac, es confonia amb el zumzeig dels insectes. Ja era negra nit, amb una resplendor del color dels èczemes de la noia. Havia plogut una mica, no gaire, el dia abans. El cor va riure, flairant la terra molla. Quina diferència amb l'olor d'asfalt bullit que fa Girona quan plou! També va sentir olor de pinassa, de romaní, de farigola. Va recordar les excursions que feia amb el mestre els dijous a la tarda. Per primera vegada en tota la setmana, tot mastegant un brot de fonoll verd, va tenir un pensament agradable. Anaven a berenar a la Font dels Lleons i jugaven com beneïts pels boscos del voltant, es rebotaven per terra. L'olor de les herbes era l'olor d'aquells jocs. De cop, per damunt de totes les flaires, va sentir la ginesta i li va venir al cap la poesia que el senyor Emili recitava a la Font dels Lleons: "La ginesta altra vegada, la ginesta amb tanta olor, és la meva enamorada que ve al temps de la calor". Després, com en una pel·lícula, li va venir al cap el dia de Corpus i les catifes de ginesta que la mare i l'àvia ajudaven a fer pels carrers, i Mossèn Cros portant la custòdia. I la capella de les monges, on la seva mare el portava cada mes de maig, tan plena de l'olor dolça de les flors d'acàcia. Li van venir ganas de confessar-se. Més ben dit: de tornar a deixar-se estirar, a poc a poc, tot el que tenia per dir i no sabia com dir. Es va aturar davant una gran planta de ginesta. Veia les petites formes grogues, com espelmes titil·lant enmig de la fosca. Va arrencar un grapat de flors i, acostant-se-les al nas, va continuar caminant. Olorava i caminava alhora. Quan més s'arrapava a les olors de quan era petit, més li descansava el cor. Va arribar al restaurant de la carretera dels Àngels. Estava tancat. Els gossos van bordar i li va venir la pell de gallina. Li va agradar tenir pell de gallina. Tornar a tenir por. Després, va agafar, sense adonar-

Va arribar al restaurant de la carretera dels Àngels. Estava tancat. Els gossos van bordar i li va venir la pell de gallina. Li va agradar tenir pell de gallina.

se'n, un camí que es fica en una petita vall. A vegades, quan els seus fills eren petits, anaven a buscar bolets prop del rierol que hi passa. Havien descobert un lloc on, cap al mes de novembre, es feien molts rossinyolics de pi. Els nens estaven tan contents! Ara eren tots casats. La dona era morta. També ell hauria de ser mort, va pensar. Baixant pel camí, guiat per la penombra nocturna, es va fixar que tot el camí era ple de cirerers d'arboç. Va pensar una vegada més en el seu amic Feliu, que feia de conserge, i va fer créixer, al jardí de la Delegació on treballava, un arboç grossíssim. Un dia ell, casualment, va passar per davant d'aquell jardí i van fer petar la xerrada. Des de llavors hi va tornar sovint. Parlaven de quan eren joves, sí, però sobretot de les dones d'en Feliu, que estava separat. Una vegada, sortint del pis d'una dona, se li va encallar l'ascensor i va haver de passar tota la resta de la nit esperant que vingués algú. A quarts de set, va arribar el marit de la dona, que feia de vigilant nocturn, i el va ajudar a sortir sense sospitar –reien cada vegada que ho explicava– que estava ajudant el que li feia créixer les banyes. Sempre que en Feliu explicava històries d'aquestes, ell li tenia una mica enveja. Ell només havia tingut una dona. Havia estat fidel per força, per lleig o per vés a saber què. Ara la dona era morta. També en Feliu era mort. Atac de cor. Va arribar al rierol. Hi passava un fil d'aigua. Es va descalçar i hi va posar els peus. El paradís deu ser això, va pensar, sentint la fred, tan agradable, als peus, mirant el cel, olorant la ginesta rebregada, olorant les herbes, escoltant l'aigua, escoltant l'airet que movia les fulles. Es va imaginar en Feliu lligant amb la seva dona al paradís, envoltat de ginesta perenne, fent-se carícies al costat d'un riu. Va sentir uns gossos que bordaven. Els lladrucs baixaven de la part dels Àngels. Que vinguin, d'una vegada, va pensar, que vinguin 🐾